

Jeffrey Archer
SZEM ELŐTT

Jeffrey Archer

Szem előtt

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Hidden in Plain Sight

Copyright © 2020 by Jeffrey Archer

Hungarian translation © Tóth Bálint Péter

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
TÓTH BÁLINT PÉTER

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 477 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

1. fejezet

1986. április 14.

Négyen ülték körül az asztalt, és a rajta lévő kosarat bámulták.

– Kinek küldték? – kérdezte a parancsnok.

William felolvasta a kézzel írt üzenetet:

– „Boldog születésnapot, Hawksby parancsnok!”

– Nyissa csak ki, Warwick nyomozó! – közölte a Sóllyom*, és hátradőlt a székében.

William felállt, kioldotta a két bőrszíjat, majd felnyitotta a jókora vesszőkosár fedelét, amely tele volt – az édesapja szófordulatával élve – „minden földi jóval”.

– Szemmel láthatóan valaki felettébb kedvel minket – jegyezte meg Lamont főnyomozó, miközben kivett egy üveg whiskyt. A címke láttán felderült az arca.

– Mint ahogy azzal is tisztában van, mik a gyengéink – felelte a parancsnok, majd kiemelt egy doboz Montecristo szivart, és az asztalra helyezte maga elé. – Maga következik, Roycroft nyomozó! – tette hozzá, és a kezébe vett egyet a kubai szivarok közül.

Jackie előbb körültekintően félretolt néhány marék szalmát, majd előhúzott egy üveg libamájpástétomot, amelyre amúgy sosem futotta volna a fizetéséből.

– Végül pedig maga jön, Warwick nyomozó – közölte Hawksby.

William a kosárba túrt, mígnem a kezébe akadt egy

* Szójáték: a Hawksby név elején szereplő „hawk” angolul sólymot jelent.
– *A ford.*

üveg umbriai olívaolaj, amelyről tudta, hogy Beth örülni fog neki. Már épp készült visszaülni, amikor megpillantott egy borítékot. A címzés szerint Hawksby parancsnoknak szánták, és külön ráírták, hogy „személyes”. Odanyújtotta a feltesének.

Hawksby feltépte a borítékot, amelyből egy kézzel írott üdvözlőlapot húzott elő. Az arckifejezése semmit sem árult el, bár az üzenet aligha lehetett volna egyértelműbb. *Majd talán legközelebb.*

Ahogy körbeadogatták a lapot, a jelenlévők arcáról lefagyott a mosoly, az imént kapott ajándékok pedig mind visszakerültek a kosárba.

– Tudják, mi teszi ezt igazán szörnyűvé? – szegezte a többieknek a kérdést a parancsnok. – Tényleg ma van a születésnapom.

– És ez még nem minden – tette hozzá William, aki aztán elmesélte a kis csapatnak a Miles Faulknerrel folytatott beszélgetését, amelyre a Fitzmolean múzeumban került sor, nem sokkal Rubens *Krisztus levétele a keresztről* című festményének a leleplezése után.

– De hogyha a Rubens-kép hamisítvány – jegyezte meg Lamont –, miért nem tartóztatjuk le Faulkner, és állítjuk ismét bíróság elé? Nourse bíró biztosan kivenné a „felfüggesztett” szót az ítéletéből, a fickó pedig négy évre rács mögé kerülne.

– Semmi sem okozna nagyobb örömet számomra – felelte Hawksby. – Csakhogy amennyiben kiderülne, hogy a festmény mégis eredeti, Faulkner immár másodszor csinálna belőlünk bolondot, még hozzá nagy nyilvánosság előtt.

William igencsak meglepődött a parancsnok hozzá intézett kérdésén.

– Figyelmeztette a menyasszonyát, hogy a Rubens-kép esetleg hamisítvány?

– Nem, uram. Arra gondoltam, nem szólok neki, amíg maga nem döntötte el, mitévők legyünk.

– Helyes. Ez maradjon is így! Legalább ezzel is nyerünk némi időt, hogy kitaláljuk, mi legyen a következő lépésünk. Ha ugyanis valaha is végleg el akarjuk intézni ezt a nyavalyást, muszáj az ő fejével gondolkoznunk. Vigyék ezt innen! – tette hozzá a kosárra bökve. – Feltétlen kerüljön az elutasított felajánlások jegyzékébe, de csak miután átnézték, nincs-e rajta ujjlenyomat. Nem mintha arra számítanék, hogy a szakértők a miénken kívül bárkiét is megtalálnák, a Harrods egyik ártatlan alkalmazottjáté leszámítva.

William fogta a vesszőkosarat, kiment vele a szomszédos helyiségbe, ahol megkérte a parancsnok titkárnőjét, Angelát, vitesse le az ujjlenyomatokért is felelős részlegre. A nő egyértelműen csalódott volt.

– Abban bízom, megkapom majd az áfonyalekvárt – jegyezte meg. Amikor alig néhány másodperc elteltével visszatért Hawksby irodájába, William értetlenkedve nézett végig a többiekre, akik az asztalt csapkodták a tenyerükkel.

– Foglaljon helyet, Warwick *őrmester!* – köszöntötte a parancsnok.

– Kivételesen a kóristánk szóhoz sem jut – jegyezte meg Lamont.

– Úgysem fog sokáig tartani – tette hozzá Jackie, mire mindenki hangosan nevetni kezdett.

– A jó vagy a rossz hírral kezdjem? – folytatta Hawksby, miután mindenki lecsillapodott.

– A jóval – felelte Lamont –, a gyémántcsempészekről szóló jelentésemnek úgysem fog túlságosan örülni.

– Hadd találjam ki! – mondta Hawksby. – Előre tudták, mikor készül lecsapni rájuk, és mind megléptek.

– Sajnos sokkal rosszabb. Fel sem tűntek, mint ahogy a gyémántszállítmány sem érkezett meg. Húsz állig felfegyverzett emberrel virrasztottam át egy egész éjszakát, a ten-

gert kémlelve. Szóval igazán kíváncsi lennék a jó hírre, uram.

– Mint azt mindannyian tudják, Warwick nyomozó sikeresen letette az őrmesteri vizsgáját, annak ellenére, hogy megrúgott egy atomenergia ellen tüntető aktivistát.

– Sosem csináltam ilyet – tiltakozott William. – Csupán udvariasan megkértem, nyugodjon le.

– Amit a vizsgáztató fenntartások nélkül el is fogadott. Ennyit a hírnevérlől, kórista.

– Akkor mi a rossz hír? – érdeklődött William.

– Az őrmesteri kinevezését követően áthelyezést nyert a kábítószer-ellenes ügyosztályra.

– Inkább maga, mint én – mondta Lamont nagyot sóhajtva.

– Ugyanakkor – folytatta Hawksby – a főparancsnok bölcs belátásról téve tanúbizonyságot úgy döntött, nem volna szabad egy nyerő csapat összeállításán változtatni, ezért Williammel együtt maguk ketten is a különleges drogelhárítási részlegen folytatják a munkát a következő hónap első napjától.

– Felmondok – közölte Lamont felpattanva, színlelt felháborodással a hangjában.

– Aligha, Bruce. Másfél év múlva úgymint nyugdíjba megy, nyomozó főfelügyelőként pedig maga fogja vezetni az új egységet.

A bejelentés hallatán ismét lelkes asztalcsapkodás vette kezdetét.

– Ez az új csapat a már meglévő egységektől függetlenül fog működni, és egyetlen feladata lesz, amelyre hamarosan rátérek. Előbb azonban tájékoztatni szeretném magukat, hogy a csapat új taggal bővül, aki könnyen felülmúlhatja a mi kis kóristánkat.

– Erre kíváncsi lennék – jegyezte meg Jackie.

– Nos, már nem kell sokáig várnia. Néhány perc múlva

itt is lesz. Az eddigi szakmai teljesítménye egészen kivételes. Cambridge-ben hallgatott jogot, ráadásul az egyetem evezőscsapatába is bekerült.

– És nyertek is bármit? – kérdezte William.

– Két címet is zsinórban – felelte Hawksby.

– Akkor lehet, hogy inkább a folyami rendőrséghez kellene csatlakoznia – jegyezte meg William. – Ha jól tudom, az Oxford és Cambridge között minden évben megrendezésre kerülő versenyre Putney és Mortlake között kerül sor, így járőrként ismerné a környéket. – A megjegyzés újabb asztalcsapkodást váltott ki.

– Azt hiszem, szárazföldön is ugyanolyan jól meg fogja állni majd a helyét – mondta a parancsnok, miután elült a lárma. – Három évet szolgált már az egyik szervezett bűnözés elleni területileg illetékes osztálynál. Szeretnék azonban még valamit elmondani, mielőtt...

Határozott kopogás szakította félbe a parancsnokot, aki nem tudta befejezni a mondatát.

– Szabad!

Kinyílt az ajtó, és egy magas, jóképű férfi lépett be rajta. Sokkal inkább hasonlított valamelyik népszerű bűnügyi tévésorozat szereplőjére, mint egy harcedzett rendőrré.

– Jó napot, uram! – köszönt a férfi. – A nevem Paul Adaja. Magához irányítottak.

– Foglaljon helyet, Adaja! Máris bemutatom a csapat többi tagját.

William Lamont arcát fürkészte, miközben az újonnan kinevezett, morcos tekintetű főfelügyelő kezét rázott a jövevényel. Annak ellenére, hogy a fővárosi rendőrség újabban elhatározta, kisebbségi származású tagokkal bővítik az állományukat, a törekvés körülbelül annyira volt sikeres, mint a gyémántcsempészek lefűlése. William nyomban kíváncsi lett, vajon miért akart Paul a rendőrséghez csatlakozni, és

elhatározta, minden tőle telhetőt megtesz, hogy a másik minél hamarabb otthon érezze magát.

– Ezekre az eligazításokra minden hétfő reggel kerül sor, Adaja nyomozó – magyarázta a parancsnok –, abból a célból, hogy mindenki képben legyen az éppen zajló nyomozások legújabb fejleményeivel.

– Vagy azok hiányával – tette hozzá Lamont.

– Lássuk is! – mondta Hawksby, mit sem törődve a közbeszólással. – Tudunk még valamit Faulknerről?

– A felesége, Christina ismét felvette velünk a kapcsolatot – közölte William. – Szeretne velem találkozni.

– Valóban? Vajon mi célból?

– Nem tudom, uram. Fogalmam sincs, mit akarhat. Viszont egyáltalán nem rejti véka alá, hogy hozzánk hasonlóan ő is a legszívesebben rács mögé juttatná a férjét. Ezért aztán arra gyanakszom, nem azért hívott meg teázni a Ritz-be, hogy kikérje a véleményemet az ottani süteményekről.

– Mrs. Faulkner nyilván tisztában van a férje által elkövetett törvényteleniségekkel, amelyekről nem ártana nekünk is tudni – mondta Lamont. – Viszont egy szemernyit sem bízna meg abban a nőben.

– Mint ahogy én sem – felelte Hawksby. – Ha azonban választanom kellene Faulkner és a felesége között, az utóbbit tekinteném a kisebbik rossznak. De csak épphogy.

– Bármikor lemondhatom a találkozót.

– Nehogy! – szólalt meg Lamont. – Lehet, hogy ez a legjobb esélyünk, hogy végre rács mögé juttassuk Faulkner. Ne feledjük: bármilyen csekély is lenne a kihágás, a bírói ítélet értelmében négy évre börtönbe kerülne.

– Igaz – nyugtázta a Sólyom. – Figyelmeztetem azonban, Warwick őrmester, hogy Faulkner ugyanúgy magán fogja tartani a szemét, mint mi őrajta, a feleségét pedig bizonyára magánnyomozóval fogja figyeltetni, amíg nem végle-

gesítik a válást. Egy teameghívást elfogadhat, vacsoráról azonban szó sem lehet. Világos?

– Természetesen, uram. Beth is nyilván egyetértene magával.

– És jól jegyezze meg: Mrs. Faulkner látszólag véletlenül elejtett megjegyzései aligha lehetnének tudatosabbak. Tiszta van vele, hogy bármit, amit elmond magának, szóról szóra meg fog ismételni, amint visszaér a Scotland Yardra.

– Valószínűleg még mielőtt a sofőrje kitenné őt az Eaton Square-i lakásánál – jegyezte meg Lamont.

– Rendben, térjünk inkább vissza arra, amiről eredetileg szó volt! Számos nyomozásról kell tájékoztatniuk a műkincsvédelmi osztály új embereit, mielőtt elkezdhetnének foglalkozni az új megbízásukkal.

– Épp akkor kezdte volna felvázolni, miben különbözik a mi csapatunk a már meglévő egységektől, amikor megérkezett Adaja nyomozó, uram.

– Jelenleg még nem sokat árulhatok el maguknak – folytatta a Súlyom –, annyit azonban elmondhatok, hogy nem az lesz a feladatuk, hogy piti kis kereskedőket kapcsoljanak le, akik füvet árúsítanak az utcasarkon. – Hirtelen mindenki felélénkült. – A főparancsnok azt szeretné, ha azonosítanánk egy férfit, akinek még a nevét sem tudjuk, sőt a tartózkodási helyét sem, azt leszámítva, hogy Londonban él a Temzétől délre. Egyedül a foglalkozását ismerjük. – Azzal a parancsnok kinyitott egy *Szigorúan titkos* felirattal ellátott mappát.